KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS ANDEN UDVIDEDE AFDELING

16. oktober 1995 *

I sag T-561/93,

Tiercé Ladbroke SA, Bruxelles, ved Jeremy Lever, QC, Barrister Christopher Vajda, Bar of England and Wales, og Solicitor Stephen Kon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Winandy & Err, 60, avenue Gaston Diderich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco Enrique González Díaz og Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

* Processprog: engelsk.

Pari mutuel unifié belge, Bruxelles,

Société coopérative auxiliaire PMU belge, Bruxelles,

ved advokat Thomas Delahaye, advokat med møderet for Belgiens Cour de cassation, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 3. september 1993 om afvisning af den af Tiercé Ladbroke SA den 18. maj 1992 indgivne klage i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), samt om, at det i henhold til EF-traktatens artikel 176 pålægges Kommissionen straks at genoptage behandlingen af nævnte klage,

har

FORMANDEN FOR RETTENS ANDEN UDVIDEDE AFDELING

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og parternes anbringender

1 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 5. november 1993 har selskabet Tiercé Ladbroke SA (»Ladbroke«) nedlagt påstand om annullation i henhold til EF-traktatens artikel 173 af Kommissionens beslutning af 3. september 1993 om afvisning af den klage (IV/34.318), som selskabet indgav den 18. maj 1992 i medfør af artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81). Sagsøgeren gjorde i nævnte klage gældende, at Société coopérative auxiliaire PMU belge og Pari mutuel unifié belge (»PMUB«) havde overtrådt traktatens artikel 86, idet disse selskaber, hvis virksomhed består i at afslutte off-course væddemål i hestevæddeløb, der organiseres i Belgien, havde afslået at udpege sagsøgeren som agent med ret til at afslutte totalisatorvæddemål i belgiske væddeløb.

2 Ved kendelse afsagt den 8. august 1994 af formanden for Rettens Anden Afdeling har Société coopérative auxiliaire PMU belge og PMUB fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

3 Ved skrivelse indgivet til Rettens Justitskontor den 27. juli 1995 har sagsøgeren anmodet om slettelse af sagen med den begrundelse, at selskabet har opnået en aftale med PMUB, hvorefter det udpeges som agent for PMUB ved afslutning af totalisatorvæddemål i hestevæddeløb, der organiseres i Belgien, således at den overtrædelse, som kritiseres i selskabets klage, som den i sagen anfægtede beslutning drejer sig om, er ophørt, hvorfor sagsøgeren hæver sagen.

4 Sagsøgeren har i samme skrivelse fremsat begæring om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, andet punktum.

5 Til støtte for denne begæring har sagsøgeren gjort gældende, at sagsanlægget var berettiget som følge af Kommissionens forhold, idet denne i den anfægtede beslutning ikke i realiteten tog stilling til de punkter, der var blevet rejst i klagen, men blot behandlede de spørgsmål, sagsøgeren havde rejst i besvarelsen af den skrivelse, som Kommissionen tidligere, den 23. februar 1993, havde tilstillet selskabet i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF (herefter »skrivelse i henhold til artikel 6«) af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42).

6 Det sagsøgende selskab gør gældende, at det som følge af Kommissionens nævnte handlemåde kun kunne blive bekendt med de præcise grunde til beslutningen om afvisning af dets klage ved at anfægte denne beslutning under et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173.

7 Retten har ved justitssekretærens skrivelse af 28. juli 1995 opfordret sagsøgte og intervenienterne til at fremsætte deres bemærkninger til begæringen om slettelse.

8 Kommissionen har i sine til Rettens Justitskontor den 4. august 1995 indgivne bemærkninger påstået sagsøgeren tilpligtet at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, første punktum. Den har gjort gældende, at sagens anlæg ikke har været berettiget som følge af dens forhold, og at

der derfor ikke er anledning til i den foreliggende sag at anvende procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, andet punktum, men derimod at pålægge sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

9 Kommissionen har i den forbindelse fremhævet, at sagen ikke som hævdet af sagsøgeren kan antages at være blevet anlagt for at give sagsøgeren mulighed for at blive bekendt med grundene til afvisningen af sagsøgerens klage. Den har oplyst, at sagsøgeren i anledning af Kommissionens skrivelse i henhold til artikel 6, hvori den havde angivet de grunde, der senere fik den til at afvise klagen, fremsatte bemærkninger til forskellige punkter i denne skrivelse, og at Kommissionen selv tog stilling til disse bemærkninger i skrivelsen af 3. september 1993, hvorved klagen endeligt blev afvist. Heraf følger, at grundene til afvisningen af klagen er fuldstændig klare såvel for sagsøgeren som for Retten, at sagen blev anlagt af sagsøgeren for at få beslutningen om afvisningen af klagen annulleret og herigennem opnå en kommerciel fordel fra PMUB, og at Ladbroke, efter at denne fordel er opnået gennem forhandlinger mellem de berørte parter, ikke længere har interesse i at anfægte afvisningen af selskabets klage.

10 Intervenienterne har i deres bemærkninger af 6. september 1995 anført, at udtalelsen i begæringen om slettelse af 27. juli 1995 om, at den i klagen kritiserede overtrædelse nu er ophørt, idet sagsøgeren og PMUB har indgået aftale, må forstås, som om der virkelig forinden forelå en overtrædelse. De har bestridt dette og gør gældende, at den nævnte aftale mellem sagsøgeren og PMUB ikke indebærer en anerkendelse fra deres side af, at deres oprindelige nægtelse af at udpege Ladbroke som agent for dem udgjorde en overtrædelse.

11 Intervenienterne har under anbringende af, at sagsøgeren ikke har bevist sine udtalelser om, at sagens anlæg er berettiget som følge af sagsøgtes forhold, påstået

Ladbroke dømt til at afholde omkostningerne i forbindelse med deres intervention, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 5.

Rettens bemærkninger

12 Der skal afsiges kendelse om slettelse af sagen og træffes afgørelse om sagens omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 99.

13 I den forbindelse bemærkes det, at efter procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale dennes omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom. På begæring af den hævende part kan det dog bestemmes, at den anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts handlemåde.

14 Der skal i den foreliggende sag for det første henvises til, at Kommissionen ved skrivelsen i henhold til artikel 6 meddelte sagsøgeren, at de oplysninger, den var kommet i besiddelse af, ikke berettigede, at der blev givet selskabet medhold i dets klage, der tog sigte på at opnå en konstatering af, at der forelå en overtrædelse af traktatens artikel 86. Ifølge Kommissionen havde PMUB og Tiercé franco-belge, en konkurrent til Ladbroke, som PMUB har overtaget, på det relevante marked, der defineredes som det belgiske marked for afslutning af væddemål, det være sig i totalisatorspil eller pladsspil, i belgiske og udenlandske hestevæddeløb, ikke en dominerende stilling, og deres markedsandel var endda lavere end det sagsøgende selskabs. Kommissionen anførte desuden, at selv om PMUB kunne anses for at have en dominerende stilling på det relevante marked, og at dets nægtelse af at give Ladbroke tilladelse til at afslutte væddemål som agent udgør et misbrug, var dette en følge af belgisk national lovgivning og kunne ikke påvirke samhandelen mellem medlemsstater og dermed være omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 86.

15 For det andet bemærkes, at Ladbroke i sit svar af 12. maj 1993 på skrivelsen i henhold til artikel 6 gjorde gældende, at Kommissionens konklusioner byggede på faktisk og retligt fejlagtige analyser vedrørende det relevante marked, PMUB's besiddelse af en dominerende stilling på dette marked, PMUB's adfærd samt påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstater på grund af denne adfærd.

16 Således gjorde Ladbroke i sit brev af 12. maj 1993 ikke gældende, at selskabet ikke havde forstået de grunde, som afvisningen af selskabets klage ifølge skrivelsen i henhold til artikel 6 byggede på, men bestred disse grundes rigtighed. Selskabet har gjort gældende, at der — hvilket ikke svarede til Kommissionens konklusioner — på markedet for væddemål i Belgien i hestevæddeløb var tale om to særskilte markeder. Det ene var markedet for væddemål i belgiske løb og det andet markedet for væddemål i udenlandske løb. Vurderingen såvel af, om der var tale om en dominerende stilling, som af, om der forelå et misbrug heraf, burde derfor være foretaget for hvert af disse markeder og under hensyntagen til deres indbyrdes sammenhæng.

17 Sagsøgeren bestred desuden i nævnte skrivelse rigtigheden af Kommissionens konstatering af, at et misbrug som det i klagen påtalte, hvis det virkelig havde foreligget, måtte anses for en følge af anvendelsen af national belgisk lovgivning og ikke havde kunnet påvirke samhandelen mellem medlemsstater, og gjorde herved gældende, at der i det omfang, væddemål afsluttes i Belgien i udenlandske væddeløb af selskabet selv og af virksomheder med tilknytning til PMUB, virkelig findes samhandel mellem medlemsstaterne i den berørte virksomhedssektor, således at nægtelsen af at give selskabet tilladelse til at afslutte væddemål i belgiske løb som agent for PMUB, hvilket påvirkede selskabets retlige og kommercielle position, også kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

18 Endelig skal det fastslås, at den anfægtede beslutning af 3. september 1993, hvorved sagsøgerens klage blev afvist, dels oplyser, at sagsøgerens svar på skrivelsen i henhold til artikel 6 ikke indeholdt nye faktiske eller retlige oplysninger, som kunne

ændre Kommissionens opfattelse, og dels gentager Kommissionens analyse i skrivelsen i henhold til artikel 6 for så vidt angår de ovenfor nævnte punkter, dvs. det relevante marked, PMUB's besiddelse af en dominerende stilling på dette marked, et eventuelt forekommende misbrug samt muligheden for, at samhandelen mellem medlemsstater kunne være påvirket heraf.

19 Af det anførte fremgår i det hele, at sagsøgeren i den foreliggende sag var bekendt med grundene til, at Kommissionen afviste selskabets klage, for så vidt som disse grunde blev meddelt det såvel ved skrivelsen i henhold til artikel 6, til hvis indhold det kunne fremsætte bemærkninger, som ved selve den anfægtede beslutning.

20 På baggrund heraf og i betragtning af, at Kommissionen ikke i sine beslutninger er forpligtet til at imødegå samtlige retlige og faktiske indsigelser, som parterne har rejst under den administrative procedure (Domstolens dom af 29.10.1980, forenede sager 209/78-215/78 og 218/78, Van Landewyck m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3125, præmis 66), kan Retten ikke fastslå, at anlæggelsen af nærværende sag har været berettiget som følge af Kommissionens handlemåde.

21 Procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, første punktum, finder derfor anvendelse, og det bør pålægges sagsøgeren at afholde sagens omkostninger. Hvad angår intervenienternes omkostninger, skal det tilføjes, at der ikke findes anledning til i den foreliggende sag at anvende procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, som ændret den 28. februar 1995.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS ANDEN UDVIDEDE AFDELING

1) Sag T-561/93 slettes af Rettens register.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder de af intervenienterne afholdte omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 16. oktober 1995.

H. Jung — H. Kirschner

Justitssekretær — Afdelingsformand